

Naj nikar ne joče,
naj je ne potrè,
saj še svetla zvezda
včasih se ospè.

Jaz pa nisem zvezda,
saj sem ves temàn,
naj zato ne misli,
kot ne mislim sam,

da bom kmalu mrtev,
da bom kmalu bel,
da bo kmalu drug ji
lepše pesmi pel.

N O Č I

P. B. Shelley

Preleti vale zahodnih daljin,
Duh Noči zdaj!
Ven iz meglenih vzhodnih votlin,
kjer podnevi ves sam vekomaj
predeš sanje slasti in strahu,
da si podoben sreči in zlu,
vzplahutaj!

V sivi plašč, ki v njem zvezde žare,
zavij se Noč!
Tvoji lasje naj Dan oslepe,
v tvojih objemih naj bo ob moč,
potem prek mest in polj in vodá
s čarno šibo do slednjega —
pridi že, Noč!

Ko vstanem in zarja rdi,
si ti moj vzdih,
ko rose na drevju in rožah več ni,
ko poldan leži težak na njih,
ko truden odhaja k počitku dan,
mudeč se kot gost, ki ti ni zanj,
si ti moj vzdih.

Pa je prišla tvoja sestra Smrt:
Ti zame ni?
In sen, tvoj sinček, v očeh zastrti,
mrmraje, podoben čebelici:
Smem sestti semkaj ob tvojo stran?
Ti zame ni? Pa dahnem vanj:
Ne, ni mi, ni.

Smrt bo prišla, ko ti boš tam spod,
prej ko slej —
sen bo prišel, ko pojdeš odtod;
ne tega ne one ne prosim, glej,
kar prosim tebe, ljubljena Noč —
pridi že s krili plahutajoč,
čim prej, čim prej!

Prevedel Matej Bor

KOLONIJA

Gema Hafner

(Dalje)

5

Okrog vogalov se je podila burja, se zaganjala v polknice, butala v vrata, tu in tam je posnela s strehe staro, razpokano opeko.

Zorica je potisnila mizo v kot, k pečici. Od časa do časa je odprla vratca in opazovala, kako se plamen poigrava s poleni in riše proge po njih. Zublji so zdaj škrlatni, potem vijoličasto modri, rezedno zelenkasti ali limonasto rumeni.

A Ljerka je le strmo privzdigovala obrvi, ker se je iz pečice kadilo in nečakinja je ubogljivo, molče spet zlezla na svoj stol. Užaljeno, izpod čela je pogledovala v teto, ki ji ne dovoli nedolžne zabavice.

Ljerka ji pač vse zamerja: da lasa Spartaka, sinčka šjore Cosime, nagajivega fantička, bledega kot voščen bogec, s katerim se sicer Zorica rada poigra; a vsakokrat se, seveda po njegovi krivdi spreta! Ker jo pobalinček ozmerja s »ščavo«, ga pošteno našeška.

Da se pogostokrat, zlasti proti večeru, z vrtni strani pritihotapi k Fabrisovim, se po latniku vzpne do pritličnega okna in kuka skozi reže polknice v jedilnico, kjer igra šjor Fabris na klavirju. Starec niha